

HET DIENEN IN DE WIJNGAARD DES HEEREN Ds. L. Huisman

Zingen: Psalm 75: 1 en 4
Lezen: Mattheüs 20: 1 - 16
Zingen: Psalm 18: 8 en 9
Psalm 119:36
Psalm 27:7

Gemeente,

De tekst voor de preek van deze dienst vindt u in het voorgelezen Schriftgedeelte, Mattheüs 20:7b, deze woorden:

Gaat ook gij henen in de wijngaard, en zo wat recht is, zult gij ontvangen.

Deze woorden zijn een gedeelte van de gelijkenis, die we gewoonlijk noemen: de gelijkenis van de arbeiders in de wijngaard. Deze gelijkenis vindt u beschreven in Mattheüs 20:1-16. De kern van deze gelijkenis wordt weergegeven met de woorden uit het zevende vers: "Gaat ook gij henen in de wijngaard en zo wat recht is, zult gij ontvangen."

Het gaat hier dus over: Het dienen in de wijngaard des Heeren.

De Heere leert ons in deze gelijkenis in het bijzonder twee dingen:

1. Dit dienen mag niet ontaarden in loondienst.
2. Dit dienen wordt nochtans rijk beloond.

1. Dit dienen mag niet ontaarden in loondienst

Deze gelijkenis sluit aan bij de geschiedenis die hiervoor heeft plaats gevonden, de geschiedenis van de rijke jongeling. Er was een zeer edelmoedig jongeling tot Jezus gekomen, die nauwkeurig geleefd had en die aan de Heere vroeg wat hij ten laatste moest doen om verzekerd te worden van een ruime ingang in het Koninkrijk van God. En de Heiland heeft toen tot hem gezegd: "Zo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop wat ge hebt en geef het de armen, en ge zult een schat hebben in de hemel, en kom herwaarts, volg Mij."

Maar u weet, gemeente, die opgave was hem veel te zwaar. Daar werd hij zielsbedroefd over. Niet bedroefd, dat hij nog zo aan zijn rijkdom hing, of bedroefd dat hij daar de Meester niet in volgen wilde, was dat maar waar! Zo'n droeffleid zou een droeffleid naar God geweest kunnen zijn. Maar hij was bedroefd omdat de eis van Jezus hem te zwaar was. Hoe kan iemand nu zoiets van een mens vragen, en dan nog wel van een mens die z'n leven lang goed gedaan had? Daarom ging hij bedroefd weg.

Jezus heeft toen tegen Zijn discipelen gezegd: Nu ziet u het, lichter gaat een kameel door het oog van een naald dan dat een rijke zalig wordt. De discipelen raakten daarover in verwarring en ze zeiden: Dan is het voor ieder onmogelijk, dan kan geen mens zalig worden, want een kameel kan nu eenmaal niet door het oog van een naald. Dus geen enkel mens, die bezit heeft kan dan zalig worden. Maar Jezus bedoelde: Hoe bezwaarlijk is het voor degenen, die op het goed hun betrouwen stellen. Dan treedt Petrus als woordvoerder van de discipelen blijmoedig naar voren en zegt: "Meester, wij hebben alles verlaten en zijn U gevolgd." Jezus ontkent niet wat Petrus zegt. Hij zegt ook niet: Nou, nou, Petrus, hebt u alles verlaten? Kunt u dat nu zo wel zeggen? Het is waar, u hebt wel de schepen en de netten verlaten en u hebt uw broodwinning aan het Meer van

Galilea verlaten, maar hebt u daarmee alles verlaten?

Nee, Jezus aanvaardt wat Petrus zegt, maar hij merkt toch bij hem en bij de andere discipelen een adder onder het gras. Een gevaarlijke adder, die al heel veel Christenen en daarmee het Koninkrijk van God grote schade heeft berokkend. Hij merkt in feite dat hoogmoed de kop opsteekt in het hart van deze bekeerde mensen. En nu is hoogmoed altijd verkeerd, altijd duivels. Maar hoogmoed in het leven van Gods kinderen is zevenmaal erger! Want, vergeet het nooit, Gods kinderen zijn begenadigde mensen, met alle nadruk op het woord genade. Die hebben zelf niet gekozen voor God: "Gij hebt Mij niet uitverkoren", zegt Jezus, "maar Ik heb u uitverkoren, opdat ge zoudt heengaan en vrucht dragen."

Petrus, als u nu alles verlaten hebt, dan is dat niet omdat u zo'n brave Petrus bent, die zich ver onderscheidt boven de jongeling, die geen zin had om alles te verlaten. Als u dat gedaan hebt omdat u waarde in Mij zag en liefde tot Mij had, zo hebt u dat alleen gedaan omdat Ik u eerst liefhad. Petrus, u bent geen haar beter dan die rijke jongeling, onthoudt dat goed! Ik heb u onderscheiden van die ander, Ik heb u uitgekozen, u behoort tot de ecclesia, tot de uitgeroepen, tot de uitgetrokken uit deze tegenwoordige, boze wereld. Denkt daaraan, Petrus, want er is geen zonde die de Kerk van Christus meer schade berokkent dan de zonde van hoogmoed in het leven van Gods kinderen. Als de hoogmoed in ons hart de boventoon voert, dan verstaan we niet meer dat we slechts door genade zalig worden. Dan worden we mensen, die zeker twee, ja misschien wel tien sporten hoger op de ladder voor God staan dan die anderen, die nog in de zonde leven.

Gemeente, die duivel speelt ons allen parten, ook soms de geofende Christenen, kinderen van God, die al twintig, dertig of veertig jaar op de smalle levensweg wandelen. Juist na vele oefeningen en juist na veel ervaringen en verzekering van Gods heil kunnen tijden in het leven van Gods kinderen komen, dat ze van die "gezetten" Christenen worden, van die mensen die heel goed weten wat God in hun leven gedaan heeft. Mensen, die niet meer zo twijfelen; die vertellen kunnen van de wonderen van Gods genade, maar die het dan niet meer zeggen vanuit een verbroken hart en verslagen gemoed. Dan verliezen we de verwondering over de genade. Dan hebben we onszelf uitgezonderd en boven de anderen gesteld. Dan moeten die anderen toch wel van ons geloven dat wij bijzondere mensen zijn en ons als zodanig ook eren. Dan krijgen we rechten. Nee, niet die genaderechten die de tollenaar kreeg, toen hij heenging, gerechtvaardigd naar zijn huis, want daar word je niet groot mee en daar loop je niet mee buiten je schoenen. Maar als we rechten krijgen in de Kerk als bekeerde mensen, rechten voor God en de mensen, in de trant van: 'Zie mij aan als de oudste des volks, als een mens van God begenadigd', wat bederven we dan veel! Inzonderheid voor degenen die buiten zijn. Dan worden we onbruikbare instrumenten in Gods hand. Dan kunnen die anderen aan ons niet meer zien hoe lief God ons gehad heeft en nog heeft. Die hoogmoed wil de Heere ons nu afleren in deze gelijkenis. Hij wil ons leren dat we alleen uit genade zalig worden. Daarom zegt Hij tegen Petrus, en hij was toch echt niet de eerste de beste: Pas op dat je als eerste niet de laatste wordt! Het is dus een gelijkenis die dienen moet tot onderwijs en tot waarschuwing.

Deze gelijkenis wordt wel eens genoemd "het kruis van de uitleggers", omdat er veel dingen in zijn die we niet kunnen verklaren. En als we het wel proberen, dan lopen we onherroepelijk vast. Als we bijvoorbeeld willen verklaren hoe de Heere die eerste arbeiders voor een penning des daags gehuurd heeft, dan moeten we ons afvragen: is dat niet zuiver loondienst? Ook als we willen verklaren hoe straks in het gericht gemurmureerd wordt door degenen die zalig worden, is dat natuurlijk niet mogelijk. Als we straks voor de rechterstoel van Christus zullen staan en de engelen Gods kinderen aan Zijn rechterhand zullen plaatsen, dan zal Petrus niet mopperen omdat Maria Magdalena hetzelfde loon ontvangt, terwijl hij toch veel meer voor Jezus gedaan heeft dan

zij. Als we dus woord voor woord en gedachte voor gedachte willen doortrekken dan komen we in het ongerijmde terecht. Nee, deze gelijkenis heeft eigenlijk slechts één belangrijke boodschap en daar moeten we op letten. Deze boodschap luidt: Petrus, wees niet hooggevoelend, want ook u bent alleen door genade zalig geworden. Vertel dat aan anderen. Laat dat in uw leven blijken, dan kan ook die ander, die nog buiten staat en die z'n hele leven ledig heeft doorgebracht, nog zalig worden. Want ook degenen, die ter elfder ure in Mijn wijngaard komen, zullen zalig worden. Ook zij zullen het volle loon, het loon der genade ontvangen. Dat is de kern waar we op moeten letten, de rest hoort er bij om dit ene duidelijk te maken.

Er is een wijngaardenier, zegt Jezus, die uitging om arbeiders te huren in zijn wijngaard. De wijnstokken dragen vrucht, het is oogsttijd. Er is veel te doen in de wijngaard. De heer van de wijngaard heeft zijn vaste werknemers, die altijd, zomer en winter, bij hem werken. Maar in de dagen van de oogst is er zo ontzettend veel werk, dan huurt hij er losse werkkrachten bij. Om die losse werkkrachten te werven gaat hij naar de plaats, waar mensen zich verzamelen, die graag tot werken bereid zijn om zo hun brood te kunnen verdienen.

Nu, zegt Jezus, zo is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een heer des huizes, die in de morgenstond uitging om arbeiders te huren in zijn wijngaard. Als hij het met de arbeiders eens geworden is voor een penning des daags, zendt hij hen heen in zijn wijngaard. Dienst in Gods Koninkrijk wordt vergeleken met arbeid in een wijngaard. Dat is op zichzelf een mooi beeld: werken in een wijngaard; ver van het lawaai van draaiende machines, van het kabaal van een wereld waarin we dol worden. Werken in een wijngaard, waar de zon heerlijk schijnt, waar de vogels zingen, waar stilte is, waar harmonie heerst. Wie zou niet verlangen naar werk dat op deze wijze kan worden uitgevoerd? Ja, daarmee wordt de arbeid in Gods Koninkrijk vergeleken, niet met het gewoel van de markt, het bedrijvige drukke leven, maar met werken in de wijngaard. Wel werken! Als u die wijngaarden wel eens gezien hebt, in Duitsland, in Frankrijk, of andere Europese landen, dan ziet u dat het werk niet altijd even gemakkelijk is. Deze wijngaarden liggen tegen berghellingen en daarom is het vaak moeilijk en zwaar om er te werken. Maar het is toch een bekoorlijk werk, een werk dat rust uitademt. Het is een heerlijk werk om druiventrossen af te snijden en te verzamelen in de manden en ze te dragen naar de wijnpersbak, zodat de koninklijke wijn uitgeperst kan worden.

Welnu, zo vergelijkt de Heere de dienst in Zijn Koninkrijk met het werken in de wijngaard. Nee, het is niet zomaar wat rondlopen, niet hier en daar wat dromen, het is ook niet wat mediteren, nee, het is werken. In de praktijk is het werken in de wijngaard heus niet het lichtste werk. Gods kinderen zijn geen mensen zonder verantwoordelijkheidsgevoel, die Gods water maar over Gods akker laten stromen. Ook geen mensen met een boekje in een hoekje. Het zijn werkers. Ook strijders, de "militia Christi", het leger van Jezus Christus, het leger te velde. Joël zegt: "Het Koninkrijk van God komt door bloed en vuur en rookdamp." En Jezus zegt: "Wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden." En: "Wie Mijn discipel wil zijn, die neme zijn kruis op en volge Mij." Het is werken, bezig zijn in de wijngaard van Christus.

Ze zijn gekomen, die werkers van het eerste uur. Ze zijn overeengekomen voor één penning per dag. Dat was een royaal dagloon in die tijd, en naar de wet van God moest aan de avond van de dag het dagloon worden uitbetaald. We lezen verder in vers 3: "En uitgegaan zijnde omtrent de derde ure zag hij anderen ledig staande op de markt." Naarmate de dag voortschrijdt ziet de heer van de wijngaard dat het werk zo overvloedig is, de oogst zo groot, dat hij niet op tijd gereed komt. 's Morgens om zes uur zijn ze begonnen en de derde ure, dat is in onze tijdrekening 's morgens om negen uur, gaat hij naar de markt. Hij werft nieuwe arbeiders. "En hij zei tot hen: Gaat ook gij heen in de wijngaard, en zo wat recht is zal ik u geven." We lezen nu niet meer dat hij het met hen eens werd voor één penning, het arbeidsloon voor een volle dagtaak. Nee, hij

zegt: "Zo wat recht is dat zal ik u geven." Deze arbeiders kennen die heer van de wijngaard en ze hebben vertrouwen in hem. Hij zal het goed met hen maken aan het eind van de dag. Hij zal hen heus niet met een fooi afschepen. Hij zal hen rechtens hun loon uitbetalen. Dat kan natuurlijk geen penning zijn, zo denken ze wellicht, want dat is het volle dagloon. Misschien zal hij hen dan driekwart deel van een penning geven, dat zal recht zijn. Ze gaan ennee akkoord: beter wat dan niets. Dan komen ze in ieder geval 's avonds thuis met geld, zodat ze brood kunnen kopen. "En ze gingen", zo lezen we, "Wederom uitgegaan zijnde omtrent de zesde ure, voor ons dus twaalf uur 's middags, deed hij desgelijks." De helft van de dag is voorbij, maar hij ziet dat de oogst nog niet klaar komt. Ja, zelfs ook 's middags om drie uur - de negende ure in de oosterse dagindeling - gaat hij heen en werft nog eens nieuwe arbeiders. Elke keer opnieuw zegt hij: "Kom, werk ook gij in mijn wijngaard en zo wat recht is zal ik u geven." En ze gaan: vijf, tien, twintig arbeiders. En ze komen en ze werken samen met de werkers van het eerste uur. Uur na uur. De dag is bijna om. De heer van de wijngaard ziet het: straks daalt de zon en zullen de schaduwen komen. De oogst kan niet binnen zijn en toch wil hij dit stuk klaar hebben voor de nacht komt. 's Middags om vijf uur: "En uitgegaan zijnde omtrent de elfde ure, dat is één uur voor de avond valt, vond hij anderen ledig staande en hij zei tot hen: wat staat gij hier de hele dag ledig? Zij zeiden tot hem: Omdat ons niemand gehuurd heeft. Hij zei tot hen: Gaat ook gij heen in de wijngaard en zo wat recht is zult gij ontvangen. En ook zij gingen," Zij konden natuurlijk helemaal geen aanspraak meer maken op het volle dagloon. Ze werken maar een twaalfde deel van de volle dag, slechts één uur.

Hierin leert Christus ons dat de roeping van het Evangelie niet tot alle volken en tot alle mensen op hetzelfde tijdstip en op dezelfde wijze plaats vindt. De aarde zal vol worden van de kennis des Heeren, maar er zijn eerst-geroepenen en er zijn laatst-geroepenen. De Joden zijn eerst geroepen. Toen de mensen uit Klein-Azië. Daarna de inwoners van Rome. Het Evangelie ging door naar Spanje, naar Engeland en het kwam ook in ons land. Het is doorgedaan naar Japan, naar China, naar Indië. En overal, zelfs waar de wildste volken wonen, zal God Zijn Evangelie brengen. Dat is het loon dat de Vader Christus beloofd heeft, namelijk de einden der aarde te geven tot Zijn bezitting. Niet allemaal op dezelfde wijze en niet allemaal op dezelfde tijd. Werkers van het eerste uur, maar ook mensen die bijna de gehele dag ledig hebben gestaan. Ook in de kerk, in de gemeente, op de plaats waar het Evangelie gepredikt wordt heeft God mensen van het eerste uur, die Hij roept in hun kindse jaren. Zij hebben eigenlijk nooit, zoals anderen voor hun bekering, in de zonde geleefd, maar ze ontvingen vanaf het begin van hun leven van God een teer hart, om Hem vroeg te zoeken. Die net als Timotheüs, van jongsaf de heilige Schriften geweten hebben, of, zoals Johannes, de Heilige Geest hebben ontvangen vanaf de moederschoot. Die kinderen zijn er, kinderen die lust hebben om de Heere te vrezen.

Ook zijn er die in hun jonge jaren, als alles nog zo teer ligt, worden opgewekt uit hun geestelijke dood en de stem van de Heere horen: "Kom in Mijn wijngaard." Het zijn degenen, bij wie die stem doordringt tot in het diepst van hun hart. Die reeds als kind, als jongen en als meisje, de Heere gaan zoeken, terwijl Hij te vinden is. Die bereid zijn alles te verlaten om Hem te volgen en met een oprechte liefde Hem aan te hangen. Ze maken soms weinig schokkends mee in hun leven, maar er is van jongsaf een innerlijke begeerte om een kind van God te mogen zijn. Gelukkige jongens en meisjes, die, zoals Ruth, in hun jeugd mogen zeggen: "Uw volk is mijn volk en uw God mijn God." Er zijn er ook, die in de kracht van hun leven de stem van de Heere horen. Het zijn reeds mannen en vrouwen. De bloeitijd van hun leven is voorbij, hun levenszon is al op middaghoogte gekomen. En door deze of die preek en door deze of die gebeurtenis komen ze tot de ontdekking dat ze al een heel eind op reis zijn, dat hun levensweg al voor de helft is afgelopen. Met schrik komen ze tot de gedachte dat ze hun leven tot hiertoe ledig hebben

doorgebracht. O zeker, ze hebben natuurlijk wel gewerkt, ze hebben een gezin gesticht, een baan gezocht, een vak geleerd. Ze hebben wel wat gedaan in deze wereld, soms veel gedaan, ze hebben het soms ver gebracht, maar plotseling als de heer van de wijngaard hen aanspreekt, als de Heere Zelf Zijn Woord voor hen opent, als ze het wezenlijke van het leven horen voorstellen uit Gods getuigenis, dan komen ze tot de ontdekking dat ze buiten staan. En ze zeggen: Ik heb naar wind gejaagd: ik heb een prachtige baan, ik heb geld verdiend, ik heb een gelukkig huwelijk, ik heb een fijn gezin, maar ik mis God. Ik mis het leven, ik ben verloren, ik kan zo niet sterven. Maar ik kan zo ook niet meer verder leven. En wat baat het me al win ik de wereld en lijd schade aan mijn ziel? Ze horen de stem van de heer van de wijngaard, van de Heere God, Die komt om ze te roepen op het zesde uur, als hun leven op middaghoogte is gekomen en de helft ervan reeds voorbij is, Ze zijn misschien al dertig, veertig jaar en u ziet het: het wordt anders in hun gezin, het wordt anders in de verhouding tot vrouw of man en kinderen, het wordt anders op hun werk. De glans van de wereld is weggenomen, er is iets anders gaan schitteren. En ze komen. Nee, ze hebben niet het hoogste woord, want er zijn werkers v an het eerste uur. Die prijzen ze gelukkig; ze prijzen die mensen gelukkig, die nooit in de zonde geleefd hebben, maar van jongsaf de Heere hebben gediend. Ze zeggen tegen hen: jullie hoeven dat kwaad nooit te bewenen, dat ik tot aan mijn dood toe bewenen zal, want ik ben de grootste der zondaren. Paulus zegt: Ik ben als een ontijdig geborene, ik ben op een heel vreemde, wonderlijke, buitengewone wijze tot bekering gekomen. Ik prijs die tijdig geboren gelukkig, die van stonde aan de Heere gevolgd hebben. Ik heb dat niet gedaan, ik heb eerst nog een tijd de zonde gediend. Ik heb eerst nog de discipelen van Jezus vervolgd, ik heb ze voor de rechterstoel van de oversten in Jeruzalem getrokken en ik heb gezegd: vloeken en lasteren zul je de naam van Jezus! O, zegt Paulus, ik ben de grootste van de zondaren, maar mij is barmhartigheid geschied! Ja, de Heere roept er zelfs 's middags om drie uur - in de gelijkenis het negende uur van de dag - als de zon van hun leven al aan het dalen is, als hun kinderen al getrouwd zijn, als ze al naar hun pensioen toe gaan. Dan ineens grijpt het Woord van God hen aan en spreekt de Heere hen toe: "Wat staat ge hier ledig?" Driekwart van uw leven is reeds voorbij, zonder dat u een schaduw gevonden hebt in de schuilplaats van de Allerhoogste. Hoe durft u voortgaan op uw levenspad zonder God en zonder Christus? Ja, tegen het einde van de dag, één uur voor het sluiten van de wijngaard, te elfder ure, worden er nog geroepen. Let op: niet op het twaalfde uur. Op dat tijdstip roept God niemand meer in Zijn wijngaard. Als de vale ruiter, de dood, is uitgezonden om uw levensdraad af te snijden, dan kunt u niet meer behouden worden. Dan is het te laat! Zo de boom valt, zo blijft hij liggen tot in eeuwigheid. Als u de gehele dag ledig hebt doorgebracht op de markt van dit leven, dan kunt u op het twaalfde uur niet meer ingaan. Al hebt u dan olie, al hebt u dan een brandende lamp, dan komt u toch te laat. Te laat, net als die vijf dwaze maagden, die pas na het geroep "Zie de Bruidegom komt!" heengingen om olie te kopen. Ze kwamen, maar de deur was gesloten. Nee, te elfder ure, zegt de Heere. In de ouderdom, als één voet reeds in het graf staat, roep Ik nog om te werken in Mijn wijngaard. Wanneer uw levensjaren bijna voorbij zijn, als uw levensdag naar de avond neigt en uw krachten verspild zijn, uw levenslust uitgedoofd is en de vlam van uw leven reeds walmt, dan komt God. Dan komt de Heere van de wijngaard en Hij zegt: "Wat staat gij hier de gehele dag ledig?" Wat hebt u nu uw gehele leven nagejaagd? Wat is de vulling van uw leven geweest? Kom, oude zondaar, oude zondares, let op het woord van Christus, Hebt u een toevlucht? Wat is uw hoop voor de oude dag? Kom, geef rekenschap! Kunt u alleen maar terugzien op een geslaagd leven in die zin dat u het in dit leven aardig voor elkaar gebracht hebt? Dat uw kinderen zo'n goede positie hebben? Dat u een huisje van uzelf hebt, waar u nog heerlijk van uw pensioentje hoopt te genieten? Is dat uw één en al? Hebt u zo uw levensdagen doorgebracht? Ja, zegt u, maar ik heb mijn hele leven geweten dat een mens bekeerd moet worden. Ik ben m'n hele leven met de

waarheid geconfronteerd. Ik weet wel dat de mens zo niet sterven kan. Maar waar heeft die wetenschap u gebracht? Want, o zondaar, oude zondaar, ik bid u: het is niet genoeg te wéten dat u bekeerd moet worden. Het is niet genoeg te wéten dat u uit genade kunt zalig worden. Het is niet genoeg te wéten dat het een werk van God is, wat Hij naar Zijn welbehagen doet aan degenen die Hij daartoe verkiest. Dit alles weet de duivel ook, maar hij blijft daarmee de duivel.

U moet de roepstem van Christus verstaan. U moet in uw hart gevoelen dat Christus u roept. U roept uit uw lege leven, uit uw lege wetenschap, waar u geen tranen onder schreit, waar u geen strijd door verkrijgt. Want met al uw kennen van de waarheid kunt u toch rustig voortleven in uw onbekommerde, zorgeloze doodsstaat, terwijl u heimelijk harde gedachten van God koestert. Moet u dan de moed maar opgeven? Nee, luister! Laat het u gezeggen: "Wat staat ge hier de gehele dag ledig?" Ze zeiden tot hem: "Omdat ons niemand gehuurd heeft." Is dat ook uw antwoord? O, dan is dit het voorrecht van deze mensen, het bekorende van hun antwoord: ze zijn op de plaats gebleven waar arbeiders gehuurd worden. U ook? Of komt u niet meer op uw stille plaatsen, in uw binnenkamer, waar u alleen met de Heere bent? Buigt u zich niet meer met de denkkraft, die God u nog gelaten heeft, over het Woord? Roept u God niet meer aan met uw verzwakte stem? Déze mensen zijn daar gebleven. Ach, ze hadden nog maar een kleine kans, want de dag was bijna voorgoed om. Maar ze zijn toch daar gebleven, waar de heer van de wijngaard gewoonlijk kwam om zijn arbeiders te huren. Kan dat ook van u gezegd worden? O, het is zo erg als u oud geworden bent en er geen verwachting meer is in uw leven. Als u uw tijd nog wel uitzit zonder dat u hoopt aangenomen te worden tot de arbeid in zijn wijngaard. Hij heeft gezegd tot deze mensen: "Wat staat ge hier de gehele dag ledig?" En zij hebben het bekend: "Niemand heeft ons gehuurd." We zijn hier gekomen om gehuurd te worden, om in de wijngaard te werk gesteld te worden. Drijft die gedachte u naar het huis van God, gemeente? Dan is het nog niet hopeloos. Dan komt de heer van de wijngaard ook nu weer tot u, al hebt u uw hele leven ledig gestaan. Dan zegt Hij: "Gaat ook gij heen in de wijngaard." Niet alleen de werkers van het eerste uur, niet alleen de jongens en meisjes die in hun jonge jaren reeds God gezocht hebben, niet alleen mannen en vrouwen die op de middaghoogte van hun kracht het Woord des Heeren gehoorzaam werden, maar ook de ouden, de afgeleefden, de gepensioneerden, de uitgeschakelden. Ook tot hen zegt Christus: "Gaat ook gij heen in de wijngaard, en zo wat recht is zult gij ontvangen." Ze zijn gegaan en de avond is snel gedaald. Ze hebben nog maar één uur gearbeid, maar dan toch gearbeid. Als straks de duisternis komt, zodat niemand meer werken kan, dan zullen ze toch loon ontvangen, Loon, misschien maar een twaalfde deel van een penning, maar toch loon, zodat ze brood hebben voor zichzelf en hun gezin. Ze zullen leven, want ze hebben in de wijngaard gewerkt. Daarover willen we nog iets zeggen in onze tweede gedachte, als we erop letten dat het dienen in de wijngaard nochtans rijk beloond wordt. We zingen eerst Psalm 119:36.

2. Het dienen in de wijngaard nochtans rijk beloond

Het is avond geworden, gemeente. Aan het eind van de dag komt de afrekening. De heer van de wijngaard zegt tot zijn rentmeester dat hij de arbeiders moet roepen en hun het loon geven, beginnende bij de laatsten. Als zij kwamen, die te elfder ure gehuurd waren, de laatsten dus, ontvingen ze ieder één penning. U kunt zich voorstellen hoe deze mensen in dankbare verwondering het geld uit de hand van de rentmeester hebben ontvangen. Daar hadden ze nou helemaal niet op gerekend. O, ze waren al zielsgelukkig geweest als ze slechts enig geld naar huis hadden mogen meenemen. Maar een penning, een vol dagloon, O dat was genade. Dat was alleen door de goedheid van de heer die hen gehuurd had in zijn wijngaard.

Gemeente, dat is het beeld, de hoofdzaak die we uit deze gelijkenis moeten leren. Dat moest Petrus leren, en dat moeten ook wij leren. Wij, die door God zijn geroepen, misschien als mensen van het eerste uur. Misschien al Christenen met veel oefening. Wij moeten leren dat we het samen uit de goedheid van God hebben ontvangen, We zijn er vaak zo op uit om profetisch bezig te zijn in deze wereld. We weten vaak zo goed wat God met deze wereld wil, maar we zijn zo weinig priesterlijk bewogen. De liefde stukt ons vaak in het hart, die eisen we voor onszelf op. We geven het niet door aan die ander, die nog vervreemd van God voortleeft. We kunnen, ook als kinderen van God, vaak zulke egoïsten zijn. En dat leert de Heere ons in deze gelijkenis grondig af. Hij laat die laatsten, die maar één uur gearbeid hebben, die op het punt staan verloren te gaan, eersten worden. Misschien hadden ze niet eens meer het vermogen om helder te kunnen denken, misschien was hun levenslamp al aan het uitgaan, misschien ging het spreken hen al niet meer zo gemakkelijk af en waren ze niet meer in staat om veel arbeid in Gods Koninkrijk te verrichten, maar te elfder ure hebben ze de stem van de Heere gehoord. En ze hebben hun ledig leven vaarwel gezegd en ze zijn gekomen. Misschien hebben ze maar enkele trossen, die laag aan de wijnstok hingen, kunnen afplukken en naar de wijnpersbak kunnen dragen. Maar dan is het wonder zo veel groter, als ze dan toch aan het einde van hun diensttijd een geopende poort vinden en een rentmeester die zegt: Dit wil mijn heer u geven, het volle loon! Wat houdt dat voor Gods kinderen in? De eeuwige gelukzaligheid, de vrede aan Gods hart, vergeving van zonden en een eeuwig leven!

"Zo wat recht is." Is dat dan recht? Kan Jezus zeggen: "Zo wat recht is?" Kunnen deze mensen zalig worden omdat God recht is? Ja, gemeente, want wat is "recht" voor God? Dat wil zeggen: het geven van de eeuwige zaligheid aan mensen die het uit genade willen ontvangen. Dat is "recht" voor God. En of ik dan een werker ben van het eerste uur of van het elfde uur, voor God gelden andere normen dan de onze. Als u uw betraand oog naar Christus opslaat en zegt: "O God, wees mij, zondaar, genadig", dan heeft God Zijn recht verkregen. Want die niet werkt, maar gelooft in Hem, die is rechtvaardig voor God. Er is er maar Eén, Die volkomen aan het recht van God heeft genoeg gedaan en dat recht heeft verheerlijkt, en dat is Christus. In Hem heeft Gods recht z'n loop gehad voor zondaren, die moeten inleven, dat ze voor Gods heilig recht niet kunnen bestaan. Onthoudt het - Petrus moest het ook leren - ook die kunnen zalig worden, die slechts één uur gearbeid hebben, die voor God niets betekend hebben. Die van zichzelf moeten zeggen: O God, mijn hele leven was een ledig leven. Ja, we kunnen ons afvragen: zijn we niet allen werkers van het laatste uur? Worden we dan niet vroeg of laat allemaal van die mensen, ook de werkers van het eerste uur, die zeggen: O, God, dat heb ik niet verdiend. Ik was zo vaak ontrouw, onrechtvaardig, murmurierend, onwillig. Ook ik heb zo dikwijls ledig gestaan. En daarom ben ik afhankelijk van de goedheid van de rentmeester, de Rentmeester Jezus Christus. Hij is door God aangesteld om Rechter te zijn over levenden en doden. Hij zal straks op Zijn troon zitten en het loon uitbetalen. Nee, niet voor degenen die in loondienst gewerkt hebben. Dat zijn de mensen die zeggen: wij hebben alles verlaten en zijn U gevolgd, wat zal ons geschieden? Want die zo denken, die zullen de laatsten zijn. Maar de werkers van het elfde uur, die zeggen: O, ik zal gelukkig zijn als ik maar een twaalfde deel krijg, als ik maar achteraan mag komen, als ik maar uit de verte Uw aangezicht in gerechtigheid mag aanschouwen. Die laatsten, zegt Jezus, die ontvangen een volle penning, zij zullen de eersten zijn.

Zij, die eerst waren gehoord, mopperden wel. We hebben eerder al opgemerkt dat dit in het gericht natuurlijk zo niet zal zijn: het is een gelijkenis die ons tot waarschuwing dient. Petrus zal straks in de dag van Jezus Christus niet zeggen: O, Heere, nu hebt U die Maria Magdalena naast mij gezet in de hemel op een zelfde plaats, terwijl ik toch zo'n dapper en getrouw discipel van U

geweest ben. Nee, daar is ook Petrus een werker van het laatste uur, die zijn penning als een genadeloon ontvangt. De Heere wil ons dus leren op deze wereld niet hooggevoelende, niet hoogmoedig te zijn. Deze waarschuwing past ons allen. We zijn vaak zo bezig om het Evangelie te zien vanuit een juridisch oogpunt. We zeggen dan: dat zijn de kinderen van God en dat zijn de zondaren. Voor hen hebben we dan geen woord meer, want dat zijn de mensen die toch verloren gaan. We schrijven ze af, ze willen immers toch niet luisteren? Ze gaan toch uit zichzelf de verkeerde weg en ze zijn toch onder de waarheid opgevoed? Dat is evenwel niet de gezindheid van Jezus Christus. Hij liet de negen-en-negentig in de woestijn achter en ging heen om al Zijn liefde en kracht te geven om die laatste te vinden, die ene, die verlorene. Jezus zegt: Ik wil deze laatsten ook geven gelijk als u. Mag Ik met het Mijne niet doen wat Ik wil? Is uw oog boos omdat Ik goed ben? Ik ben toch met u overeengekomen voor één penning? Welnu u hebt uw loon en u hebt niets te klagen. Ik mag toch ook die jongen bekeren, die zijn leven verknoeid heeft? Ik mag toch ook dat meisje roepen, dat haar leven verzondigd heeft? Ik mag toch ook die zondaar roepen, die zijn leven verteerd heeft in de dienst van de eigengerechtigheid, die mens die te elfder ure nog ledig staat op de markt van het leven? Mag Ik niet met het Mijne doen wat Ik wil? Alzo zullen de laatsten de eersten zijn en de eersten de laatsten. Dan volgt nu de slotzin: "Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren." Over deze laatste woorden zijn vele verklaringen, die onderling nogal wat verschillen. Wij voegen ons bij die getrouwe Schriftverklaarders, die zeggen: Dit ziet duidelijk op de roeping die in het algemeen tot de mensen komt en op de bijzondere roeping, waardoor God Zijn uitverkorenen ten eeuwigen leven vergadert door Woord en Geest. Maar dan moet u het niet zien in het beeld van deze mensen in de gelijkenis, maar in het algemeen. Dan zegt dus de Heere Jezus waarschuwend tegen Petrus: Petrus, laat u zich niet voorstaan op hetgeen Ik u beloofd heb, want er zijn velen geroepen. Stelt u zich daarmee niet tevreden, maar zoekt uw roeping en verkiezing vast te maken in een ootmoedige levenswandel. Deze gelijkenis leert ons wat genade is. Neem het mee in uw harten en verwondert u erover dat God goed is, want daar gaat het ten diepste om. Dan zullen de Petrussen, de werkers van het eerste uur, niet langer mopperen dat zij zoveel moeten doen en gedaan hebben, want dan zullen zij ook in verwondering moeten zeggen: O, God, een volle penning, alles wat ik nodig heb om eeuwig te leven. . . Is dat geen wonder? En dan zal, gelet op het tijdstip waarop de Heere ons geroepen heeft, op het negende uur, op het elfde uur, de verwondering al groter worden. En dan zullen de werkers van het elfde uur, de laatsten, de eersten worden om te zingen:

Hoe groot is Uw goedgunstigheid!
Hoe zijn Uw vleug'len uitgebreid,
Hier wordt de rust geschonken. . .

Hier worden zondaren zalig om de prijs die God gegeven heeft, waarvoor Hij overeengekomen is zondaren zalig te maken, En dan zullen we allemaal gelijk zijn. Dan hebben we wel loon gekregen, maar niet naar ónze verdiensten, maar naar de verdienste van Hem, Die alle uren in Gods wijngaard getrouw gearbeid heeft. Die het zeggen kon: "Zal Ik de drinkbeker niet drinken, die de Vader Mij op de hand gezet heeft?" Om Diens wil, Die nooit gemurmureerd heeft en Die zelfs midden in de nacht bleef arbeiden, toen Hij van God verlaten werd. En onze verwondering, kinderen van God, zal ten top stijgen als we om Zijntwil de erfenis met Hem mogen delen aan het eind van onze levensdag, in het Vaderhuis hierboven. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.